

Бурсацитѣ отведнажъ се преобразиха: на мѣсто преднитѣ каили чизми, явиха се на тѣхъ сахтиянови червени, съ сребърни подковни; шалваре, широки като Черно море, съ хилядо дупли и бръчки и прѣтѣгнаха се съ сѣрменѣ южкуръ; а на южкура бѣха привѣрзани дълги ремници, съ пискюле и други дрънкотни за чибукъ. Казакии¹⁾ аленѣ, като огънь, отъ сукно, пренаса се съ шаренѣ поесѣ; турски пиштоле *ишлеме*, бѣха втѣкнати въ пояса, а саблята дзвѣкаше по краката. Лицата имъ, оште не загорѣле, като че похубавѣха и побѣлѣха: младитѣ имъ черни мустаки сега като че поясно отдѣляваха бѣлостъ имъ и здравий, моштенѣ цвѣтъ на младостъ, хубави бѣха тѣ подъ чернитѣ гугли съ златно дѣно.

Сирота майка, като ги видѣ, и дума не можѣ да продума, и сълзитѣ ѝ се застояха въ очитѣ.

„Е, синове, сичко е готово! не трѣбва маене“, рече най-послѣ Булба. „Сега, както му е обичай християнски, трѣбва на трѣгане сички да посѣднемъ.“

Сѣднѣха сичкитѣ, сѣднѣха и слугитѣ, които стоѣха почетно при вратата.

„Сега, благослови, майко, дѣцата си!“ каже Булба: „моли Бога храбро да воюватъ, да стоѣтъ винаги за вѣра Христова, ако ли не — пѣхарно да загинатъ, да се не чуе и името имъ по свѣтътъ! Пристѣпете, дѣца, до майка си: майчина молитва помага и на суша и на вода.“

Майката, слаба като майка, пригърна ги, извади двѣ малки икони, покачи имъ ги, съ сълзи, на шията. „Да ви закрили... света Богородица ... не заборавайте, чеда, майка си ... пратете баре много здраве ...“ пѣвече тя не можѣ да говори.

„Сега, да трѣгваме, дѣца!“ каже Булба.

Предъ вратата стоѣха осѣдлани коніе. Булба востѣдна своятъ Чортъ, а той като усѣти на гърба си осемдесе оки товаръ, сѣпна се назадъ като бѣсенъ, зашто то бѣ Тарасъ много тежъкъ и снаженъ.

Майката, като видѣ, че и синоветѣ ѝ се качиха на коніетѣ, тя се спустихъ къмъ пѣ-малкий, на когото въ лицето се видѣше пѣвече благость; тя го хвана за стремето, прилѣпи се до сѣдлото и, съ отчаяние въ очитѣ, не пушташе го изъ ръцѣтъ. Двама снажни казака полечка ѝ

1) Върхна дреха.